

Aşk Hissetmektir

– GürhanGürses · 16 Şubat 2016

Onu karşımdaymışım gibi hırpaladım biraz.

Hayaline seslenmek daha kolaymış.

Onunla ne kadar dolu olduğumun vesikasıdır bu sözler.

Bu benim hikayemdir.

Derdimdir.

- Sesini duymak şifadır canıma. dedim ona.

- O kadar da değil!

- Eksik bile söyledim, sesini duymak can'dır bana.

- Yapma, abartma! diye üsteledi.

- Abartı sana olan hislerimi anlatmada, kusura bakma ama bir nokta kadar küçük kalır. diye devam ettim. durmaya hiç niyetim yoktu.

- Seni anlayamıyorum. dedi çaresizce, beni susturamayacağını anlamıştı.

- Anlama! dedim net bir şekilde.

- Off ya! ben söyleme diyorum ama sen yine de söylememelik yapma gibiydi bu of ya'sı.

- Bir gün hastalanırsam eğer doktor bana vereceği reçeteye 'sevgilinin sesini duymalı' yazsın kafidir. O an ne hastalık kalır ne de başka bir dert... İyileşirim. sözün damarını yakalamıştım, kaçırır mıydım!

- Sesim güzel değil ki! dedi mahcup bir şekilde. Yüzü kızarmıştı gül gibi hicabından. Sahiden de övülmeye gelmiyordu.

- Sen öyle san. dedim gayet kendinden emin bir tavırla.

- İyileştirici etkim de yok. dedi usulca.

- Eczaneye de gerek kalmaz. Sevgili var çünkü. O kimyasal ilaçlara da lüzum yok çünkü doğal bir kimyasal olan sesin var ve senin sesin benim başımı döndürüyor, aklımı ve kalbimi teslim alıyor. o kadar ustalaşmıştım ki yazıda, o kadar olur.

- Normal konuşuyoruz birbirimizle! dedi alttan alttan bakarak.

- Bir merhaba derse o sevgili bana, ona bin merhabayla karşılık veririm. Bir selam verirse o sevgili bana, onu bin selamlarım. onu dinlemiyordum ki. Yüreğimin bana söylediği sözlerle onun kalbini fethediyordum. Ben bile söylediklerimin farkında değildim. Beni aşan bir hisle yazıyordum. Eğer söylediklerimin farkında olsaydım bundan daha fazlasını söyleyemezdim. Bu yüzden bıraktım kendimi, kalbimin beni götürdüğü yere kadar gitmek istedim ona seslenirken. Sonunda ölüm yoktu ya!

- Sanki ben yokmuşum gibi konuşuyorsun, sevgili falan... dedi serzenişle!

- Sesinde içimi titreten bir tını var. Tınısını dahi sevdiğim, senin tının dahi bana o kadar lezzetli geliyor ki bir seslensen bir cümle kursan ve bir paragraf konuşsan kim bilir ben ne eylerim? İçim raks eder sesinin ritmiyle!

Onun fal taşı gibi açılmış iri yeşil gözlerine baktım.

Al al olmuş yanağına.

Mahcup bir gülümsemenin ikamet ettiđi dudaklarına.

- Niye bunları yazdığımı bilmek ister misin? dedim ona.

- Tabi ki! Kim istemez ki böyle sözleri. Şiir gibi konuşuyorsun ben bu yüzden kelimelerine layık olamayacağımı düşündüm. Çünkü hepsi paha biçilmez mücevher gibi. Maddi olanı istemem ki ben, ruhumu okşasın, kalbimi doyursun, aklımı başımdan alsın yeter. Bunu da parayla pulla yapamazsın. Sen kalbe dokunuyorsun, his edebiliyorsun. dedi bana az kalsın kalpten gidecektim ama ona söylemedim.

- Sadece dinle, dedim.Ve başladım anlatmaya.

- Mevlana, bir gün demirciler çarşısından geçerken bir ses duyar. Bu ses, demircinin demiri döerken çıkarmış olduğu örsün sesidir. Yüređi bu sesin ritmiyle alt üst olur. Ben de senin sesini ilk duyduğumda harap olmuşum.Yüređim, sesinin ahengiyle kaburgalarımı kırıp çıkmak ve sana doğu koşmak istedi. Mevlana Hazretlerinin bu doğal ritim karşısında aklı başından gider. Ve örsün sesini dinlerken vecde gelir. Benim de aklım başımdan gitti ve senin sesini duyduğum anda vecde geldim. Mevlana Hazretleri, olduğu yerde dönmeye başlar. Tıpkı mumun etrafında dönüp duran pervane gibi. İşte, bugün Mevlevilerin yaptığı Sema'nın doğuş hikayesi böyle...Sen de bende bir nevi sema oldun etrafında döndüğüm. Güzelliđinin karşısında pervane gibi yandığım, kül olduğum ahirde.

Sema duymak demektir, Arapçadır. Seni duyabiliyorum her hücremle, her zerremle yaşayabiliyorum. Bir ses insanı kendinden geçiriyorsa ve alıp hülyalara götürüyorsa buna aşk demekten başka çareniz kalmaz değil mi? İşte bendeki aşk da sensin! Bu kadar net söylüyorum.

Ve soyuttur aşk, mecazi... Sende somutlaştırıyorum aşkı, içselleştiriyorum ve ebedileştiriyorum.